

Janez Pucelj:

Dvakrat Nace.

»Zakaj pa jokaš, Nacek,« je vprašala Kramarčkova Angelica mežnarjevega Nacka.

»Mati so mi rekli, da sem ‚dvakrat Nace‘, pa še za lase so me potegnili!«

»Zakaj so ti rekli ‚dvakrat Nace‘ in zakaj so te potegnili za lase?«

»Lonec sem razbil z rožo.«

»Lonec si razbil z rožo?«

»Lonec z rožo. Šmarnice smo delali. Oče so stali gori na lestvi čisto na vrhu Marijinega oltarja in postavljali lončke z rožami po policah. Mati so pa zdolaj stali in podajali rože očetu. Jaz sem jih pa v cerkev znašal. Pa ko sem nesel najlepšo — v šoli so jo bili dobili — in sem bil že pri vratih, priteče tisti farovski

pesèk, tisti Rolfek, ki se zmerom poteplje, in mi potegne robec iz žepa. Ustrašil sem se, se ozrl, pa že sem pal čez cerkveni prag, lonec z rožo pa v črepine. Mati so pritekli, me zgrabili za lase in rekli: Ti si vendar ‚dvakrat Nace‘. Pa še šolska je! Kaj bodo rekli učenik!«

Nacek se je med pripovedovanjem smilil sam sebi in toliko toliko, da mu niso solze zalile žalostne zgodbe. Nekajkrati je moral kar prenehati, da si je obrisal mokri nosek.

»E, le nič se ne jokaj, Nacek! Saj nisi nalašč! Veš, če bi bil nalašč! Veš, kaj so rekli gospod v šoli? Če kdo kaj po nesreči ubije, ni greh!«

»Za lase so me pa le in še ‚dvakrat Nace‘ so mi rekli.«

»Na, Nacek, rožičev in bonbonov, samo ne jokaj.« je rekla Angelica, ki so doma imeli štacuno in je zmeraj imela kak rožič ali bonbonček.

Nacek je brž preračunal, da je pametno, če jo uboga, se je premagal in možato potisnil nazaj vase vso svojo bridkost.

Rešitve iz 9. številke.

Besednica.

Pajek.

Zloženka.

Vardar, Eva, lev, igla, kos, Abraham, nebo, odrešenik, čuk
= **Velika noč.**

Majniška.

Bodi počaščena rajska ti Devica, vseh nebes in zemlje,
naših src kraljica.